

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613455008/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

drede Børn af Lithaucens ædleste Slægter paa en blot Mistanke, som simple Soldater, bortførte til de fjer- neste Egne? Ere ikke allerede en Deel af vore høi- este Officerer underkjøbte og fordærvede? Udgaar ikke en Sværm af Angivere fra Warschau, der, lig Spyfluer, kun sætte sig paa, hvad der glimrer i Lan- det, for at besudle det? Kan Nogen nu udtale et dri- stigt Ord, uden at frygte for sin Tiener, ja for sin Broder og nærmeste Ven? Thi blandt alle Stænder, ligefra Fyrsten til den omvankende Betler, findes Folk, der besoldes til Forræderi, og kun ved disses Hielp lykkedes det vore Fiender, at udspænde deres Net over hele Landet.«

»Og hvor skulle vi finde et Værn mod al denne Fordærvelse.« sagde Czernim, og paa samme Tid forsvandt de sarcastiske Træk, der ellers, ligesom en Maske, skjulte hans sande Udseende, »hvor, uden i Tanken om en bedre Fortid? Og dog forfølger man de Sagn, der minde om denne Fortid, som om de vare levende Fiender, man skiælver selv for de luf- tige Melodier, hvormed vore Børn dysses i Søvn, og et Par Toner af en gammel Sang, en Barndoms- erindring, der uvilkaarlig slipper over vore Læber, er en Forbrydelse, der kan koste Frihed og Liv.«

»Vore Forfølgere skiælve med Ret,« sagde Bona- ventura, »vor Historie skal vorde et Dødsstik i de- res Hierter, ja, hvis jeg var født i et fremmed Land, og kun langt fra havde lyttet til den Smerte, der lig- ger i vore Sange, hvis jeg kun havde hørt fortælle om dette Folk, saa trofast mod det Forsvundne, saa giennemtrængt af Høitmod og Poesie, saa mishand- let og forfulgt og omspændt af Fordærvelse, jeg vilde sikkert havt solgt min Eiendom, og forladt mit Land, for at kæmpe og døe med disse Fremmede.«

I dette Øieblik sprang Døren pludselig op, og til al- les Forbauselse traadte en rank, qvindelig Skikkelse ind, hvis dunkle Haar og orientalske Ansigtstræk paa

en selsom Maade afstak mod Pandens Hvidhed. Hun lukkede hurtig Døren efter sig, og blev rødrende, og ligesom forskrækket over sin egen Dristighed, staaende ved Indgangen.

»Hvad vil du, Leontine? Er Alexandra syg?« spurgte Bonaventura. »Nei,« svarede Leontine, thi hende var det virkelig. »hun sover, men jeg kunde ikke blive rolig paa mit Værelse; jeg vidste vel, at I holdt Raad om Polens Fremtid, deri vil jeg være med, thi jeg har Ret at være med, hvor der tales om mit Fædreland.«

»Hvorledes fandt du Vei herhen?« spurgte Bonaventura.

»Skyggerne af de gamle Konger lode mig ingen Ro, jeg listede mig derfor ud i Haven. Neppe var jeg der, før jeg følte en uimodstaaelig Lyst til at skue Weichselen igjen, hvis susende Bølger jeg troede at høre langt borte. Jeg ilede da til Havens Ende, hvor jeg fandt en Dør, der ikke var lukket i Laas; inden jeg ret vidste det, befandt jeg mig i en af de Gader, der føre ned til Floden. Maanen skinnede klart, Veien var mig bekiendt fra forrige Tider, det varede derfor ikke længe, før jeg stod ved Flodbredden. Her var Alt stille, selv Fuglene og Træerne syntes at sove, kun Weichselens Nympe, der aldrig sover, rullede sine Vande i det klare Maanelys, og sang sin sædvanlige Sang ved Heltenes og de gamle Kongers Grave.«

»Det er en stor Forbrydelse, hvorfor Weichselens Nympe burde sendes til Zamosc eller arbejde i Sibiens Biergværker,« sagde Czernim.

»Det faldt mig vanskeligt at komme ned til Flodbredden,« blev Leontine ved, »dog lykkedes det til sidst, og jeg stod endelig ved de rullende Bølger, hvis grønne Farve jeg endnu kunde skimte, og over hvilke Maanen svævede med indfaldne Kinder, ligesom forgræmmet over al den Uret, den havde seet